

VELKOMMEN TIL ROUTE 62-EVENTYRET

Program i Sør-Afrika blir omtrent som følger, men vær oppmerksom på at det kan forekomme små justeringer på dagsplanen...da til det bedre.

VI HAR EGEN FØLGEBIL / VAN & EGEN LOKAL SJÅFØR HELE PERIODEN!

FLY:

Vi flyr Oslo - Cape Town i Sør-Afrika (med mellomlanding i Europa)

Tidsforskjell: Cape Town /Sør-Afrika ligger 2 timer foran Oslo/Norge. (dvs når klokka er f.eks 10.00 i Norge er klokka 12.00 i Sør-Afrika.

Alle flytider er lokale tider.

KJØREUTSTYR:

Ta med alt kjøreutstyr hjemmefra, dersom dere ikke vil kjøpe i Cape Town. Vi setter av tid til det, men på tidligere turer har de fleste tatt med hjemmefra.

Ettersom temperaturen i denne høysesongen i Sør-Afrika er ca 22-32 grader, snitt ca 25-27 grader, kjører de fleste slik: kjørejakke(skinnjakke, MC-jakke, eller lignende) kjøresko eller lette sko, helst uten snøring. Kjørebukse eller dongeribukse, HALVHJELM (helhjelm blir for varmt), solbriller som tetter rundt øynene + blanke eller gule solbriller (fås kjøpt i Cape Town dersom dere ikke har fra før)

REISERUTA:

Vi henter ut syklene i Cape Town, og leverer dem også inn der.

Dette er hos autorisert MC-utleier, 100 % sikkerhet og forsikringer, akkurat som i USA, Nye sykler! Vi får sykler som er tilpasset størrelse og behov, og har tett kontakt med vår faste sykkel-utleier på BMW-senteret midt i Cape Town. Vi har leid hos ham flere ganger, og syklene er nye og solide!

BMW er de utleie-syklene som brukes i Cape Town/Sør-Afrika.

Det finnes 1-2 utleie-Harley her og der, men de sprenger budsjettet vårt totalt, og i denne delen av verden er det altså BMW som brukes. Sånn er det bare, men de gir svært stor kjøre glede på disse gode veiene!

ASFALT: Mange lurte på om vi kjører mye på grus og i "bushen". Det gjør vi ikke! Veiene er bedre enn i Norge! Vi kjører kun på asfalt, og der vi ferdes er det like trygt som i Norge!

TOTAL KJØRELENGDE: ca 2150 KM

KJØRE-ETAPPER:

Det blir en del småkjøring på flotte veier, men de fleste dagene vi er på veien, kjører vi ikke mer enn 3-5 timer effektivt. Et par dager kan bli noe lengre, men vi kommer fram i dagslys hver dag, om ikke noe uforutsett skjer. Flere dager er også kjøre-frie dager.

Haidykking, taubane til Table Mountain, Roben Island etc er FRIVILLIGE utflukter. Noen har vært her før, derfor er det frivillig om man vil følge med på turens attraksjoner eller gjøre noe annet. Utfluktene betaler hver enkelt for selv, men det er ikke snakk om store beløp. Det er snakk om inngangspenger, haidykking og evt Dags-safari koster litt mer, (ikke mer enn tresifret beløp), men er opplevelser for livet og stort sett alle unner seg dette en gang i livet

Mat og drikke velger folk selv, som på alle våre turer, og betaler selv. Men det er billig å spise og drikke her. Og maten er GOD!

Inkludert:

Flyreisen Norge-Cape Town t/r, MC-er, alle forsikringer, fri kjørelengde, all bensin hele veien!, 2 norske guider som guider deg hele veien. Følgebil som tar all bagasje, hoteller hele veien, 1 times DVD med alle høydepunkter, dvs film om akkurat din tur!, - 300 av de beste digitale bilder fra akkurat din tur!

DAG FOR DAG: (små justeringer kan forekomme):

Dag 1.

Vi lander sent og vår faste sjåfør transporterer oss i egen buss til hotellet:

Middag og god drikke ved hotellet for de som vil, eller bare hoppe i køya og lade opp for en kjempe tur i Sør Afrika ☺

Vi bor på RITZ HOTEL, Sentrumsnært, 300 meter fra THE BEACH, kun 2 km fra berømte WATER FRONT (Cape Towns Aker Brygge)

Dag 2.

Her koser vi oss i byens sentrum - CapeTown er kjent som en av verdens to peneste byer! (kjemper om 1.plassen med Rio De Janerio i Brasil.) Fotomodeller strømmer til Cape Town for å bli avbildet i det flotte lyset her...

Vi starter i sentrum av Cape Town/Waterfront som er Shopping-eldorado og de mange kafe/øl-serverings steder som finnes i denne storslåtte byen.

Vi møtes senere på dagen for og dra innom sykkel utleier , hvor vi shopper utstyr og levere inn papirene på leie syklene.

På kvelden spiser vi middag på Water Front , på en av de mange restaurantene som finnes der.

Dag 3.

Starter dagen med Robben Island - der Nelson Mandela satt som fange (Cape Towns versjon av fangeøya Alcatraz i San Francisco)

Så tar vi turen til Table Mountain: Verdensberømt platå. Vi tar taubane opp (vanvittig utsikt!) og nyter en kald øl (eller Champagne/kald hvitvin på toppen) Med utsikt over hele Cape Town - kåret til en av jordklodens aller vakreste steder altså (ikke et vondt ord om Fløybanen, kjære bergensere, men på Table Mountain kommer du for alvor til dekket bord.... den tar kaka mht utsikt...)

Vi avslutter dagen igjen med god mat og drikke. Sør Afrika er kjent for sin gode mat og mange fine viner, til en veldig billig penge. Bare og lage et ekstra hakk på beltet 😊

Dag 4: Cape town . Hermanus Ca 140 Km

Vi tar ut syklene om formiddagen og EVENTYRET starter! Vi cruiser ned kysten til Bettys Bay - langs de sørligste punktene av Afrika. Det særegne her nede, er at de har særegne og sjarmerende hoteller, MEN: Mange hoteller har bare 2-3 eller 4-5 rom! Og det er langt mellom de som har nok rom til en gruppe som oss.

Men vi har funnet et koselig hotell i Hermanus.

Vi er nå nemlig på vei inn i en ukjent verden for de fleste av oss:

HVIT-HAIENS VERDEN!

Vi er på vei til stedet som er kåret som VERDENS FREMSTE STED FOR

HAIDYKKING: GANSBAAI. Vi skal ta oss vann over hodet og dykke med haier!
(det er ikke så skummelt som det høres ut som...

Men en FANTASTISK OPPLEVELSE!)

For å manne oss opp bor vi i HERMANUS, på sjarmerende WINDSOR HOTEL.

Og på kvelden , koser vi oss i den lille byen, med mat og god drikke , ved en av de mange restaurantene i byen

Dag 5 Hermanus- Gaansbai- - Cape Agulhas (Afrikas sydligste punkt)-
Arniston....240 km

Så er det haidykkings dagen...

Vi får opplæring og en kjapp frokost, før vi drar ut med båter til hvithaiens rike. De som vil dykke (dvs ligge i vannet i bur der hai svømmer fordi - kan gjøre det. De FLESTE vil dette. Ingen dykke-erfaring kreves. På alle disse aktivitetene tar vi opp bestilling i Cape Town ved ankomst...) Vi har bestilt haidykking til alle, men vi kan avbooke de plassene vi ikke trenger. De som vil kan bare være i båten og SE på de som bader med hai...

Etter å ha "danset med haier" , får vi på oss hjelmene og setter kursen på MC til Afrikas aller sydligste pkt: L'Agulhas ! Det er ikke alle som kan slå seg på brystet og skryte av at de har stått på Sør-Afrikas aller sydligste punkt på fastlandet.

Vi tar også en sen lunch ved fyrtånet der.

Vi setter så kursen til kystbyen Arniston, hvor vi bor på idylliske Hotel Arniston and spa.

På kvelden koser vi oss i bassenget og tar en bedre middag på restauranten på hotellet..

Dag 6. Arniston-.Bradasdorp-Mossel bay-Wilderness.... Ca 310 km

Vi setter kursen mot Wilderness. Kjører inn mot innlandet , før vi cruiser mot kysten igjen. Gjennom flott landskap og langs sjøen mot Wilderness.

Ankommer hotellet hvor vi koser oss med god mat og drikke og kanskje en fest, da vi ikke trenger og starte dagen tidlig neste morgen ☺

Vi bor på Wilderness Hotel på en klippe ut mot havet...

Dag 7. Wilderness til Knysna. 50 km

Starter dagen med en god frokost og en runde i bassenget. Så setter vi kursen mot Knysna hvor vi skal overnatte i 3 netter..

Hvis det er noen som vil, kan vi ta turen til Plettenberg Bay safari som ligger ca en og halv times kjøring fra Knysna.

Eller vi kan rusle rundt i Knysna, kose oss ved havne området og spise på en av de mange restauranter, eller bare kose oss ved bassenget og paraply drinker ☺

På kvelden arrangerer vi " Fjord cruise " med The Paddle Cruiser, en gammel hjul båt , som tar oss rundt bukta i Knysna, mens vi ser på solnedgangen og koser oss med god mat og drikke .

Dag 8. Knysna -Plettenberg Bay. Byngi Jump Etc, Total kjøring ca 180 km...

Dette blir den stor adrenalinen dagen.

Vi kjører ut mot Tjikikamma forrest , hvor vi slenger oss som Tarzan , fra tre til tre, over dype juv, hengene fra en stål kabel , som er trukket mellom trærne.

De som ikke har fått nok av fart og spenning, setter kursen mot verdens høyeste Bungi Jump på 216 meter. Denne er ikke for folk med høyde skrekk og dårlig hjerte ☺..

Vi som ikke er så tøffe , sitter og ser på galskapen , i en restaurant, med utsikt over det hele .

På kvelden rusler vi mot havne området , og koser oss igjen med god mat og drikke ☺

Dag 9 . Gjør det selv dagen

Dette er dagen vi tar oss " fri ". Du kan velge selv hva du vil gjøre i området rundt Knysna. Og mulighetene er store . Kan nevne , elefant safari, helikopter tur, masse små zoologiske hager, havfiske.. etc etc. Lista er lang. Dere vil få komplette lister over hva som kan gjøres denne dagen av guidene.

De som vil kan også bare sløve i bassenget eller ta turen til en av de mange strendene i området.

Dag 10. Knysna - Oudsthoorn Ca 200 km.

Nå er det mot innlandet og opp i fjellene mot Oudsthoorn. Vi stopper på Highgate Strutse farm hvor vi har omvisning på farmen og spiser lunch. Her kan dere også få sett på strutse løp. Dere kan også selv få ri på en struts og spise strutseegg 😊

Etter ankomst til hotellet , kan de som vil , ta turen til Cango Wildlife Ranch, hvor det finnes det meste av ville dyr.

Dere kan dere selv få prøve å dykke med krokodiller 😊

På kvelden , spiser vi på en fin sveitsisk restaurant

Dag 11 . Oudtshoorn- Barrydale..... 200 km..

Vi kjøre gjennom storslåtte daler, store fjell og fine veier. Tar stopp Calisdorp, Ladismith, hvor vi spiser lunch, Ronnies Sex Shop (Har ingenting med sex og gjøre)

Vi ender opp i Barrydale, hvor vi bor hjemme hos en kunstner, som har gjort om hjemmet sitt til et koselig hotell . Dette er en koselig fjell landsby , hvor vi koser oss om kvelden med god mat og drikke på en restaurant rett ved hotellet på kvelden .

På alle våre turer prøver vi å finne ulike og særegne hoteller - der også selve hotellet er en opplevelse! - i stedet for å booke oss inn på en hotellkjede, der alle er "like".

Dag 12 . Barrydale- Cape town.. 260 km

Siste kjøre dag inn mot Cape Town..

Starter dagen med et stopp ved biker baren Karoo Sallon. Så er et bare og kjøre inn mot Cape town, med stopp i Montagu, Worcester og en stopp like før Cape Town , hvor vi fyller opp syklene, før vi leverer dem .

Bruker kvelden på hotellet med god mat og drikke og kanskje en liten tur på byen i Cape Town.. :-)

Dag 13. Cape Town. Vinsmaking i Stellenbosh området.

Hele dagen går med og besøke forskjellige vinfarmer i Stellenbosh området.

På kvelden kan vi spise i tårnet på hotellet eller på en av de mange restaurantene ved hotellet.

Dag 14. Shopping dag og tur til Kapp det gode håp

Vi arrangerer tur til Kapp det gode håp for de som vil, eller dere kan bruke dagen til shopping i Cape Town by, som er veldig billig.

På kvelden , har vi avslutnings middag på en restaurant på Water Front ved havna i Cape Town..

Dag 15. Hjemreise dagen og utflukt til Aquilla Safari...

Vi starter dagen tidlig med utflukt til Aquilla Safari...

Dette er den største " Wild life " Parken i Cape town området . Her vil hele dagen gå med , før vi setter kursen mot flyplassen og hjem turen

Velkommen til Sør Afrika og en opplevelse / kjøre opplevelse dere sent vil glemme..

NB: Som en forsmak: Det ligger noen bilder / video fra disse opplevelsene (haidykking, bungy-hopp etc) på www.route66usa.info under linken "Bilder " på hovedsiden.

Klikk på denne og hvis du ikke er registrert fra før, Gjør dette og du vil få tilgang på denne siden ☺

PÅ TAMPEN: Fra Arve Stallvik

HVORDAN ER DET SÅ å oppleve "lekegrinda for voksne: Paradiset Sør-Afrika"?

TIL SLUTT legger jeg med to av mine "stemningsreportasjer" - som jeg skrev for verdens største magasin for menn - FHM - på en av mine første turer til Sør-Afrika (Dette er den norske versjonen, dynket i litt "macho-faktor" :

FHMs *mann over bord* DANSER MED HAIER - i Sør-Afrika.

FHMs reporter tok seg vann over hodet blant menneske-eterne i Sør-Afrika:

HAI-DYKKER FOR EN DAG

Ingress:

Jeg blir kastet over bord. Den fem meter lange hvithaien angriper. Jeg dukker. Ser drapsmaskinen i øyene. Den dødelige haikjeften åpnes og er nå bare er nå 40 cm fra ansiktet mitt...

*Jeg er i verdens råeste hai-område her i Sør-Afrika for å være **haidykker for en dag.***

TEKST OG FOTO: ARVE STALLVIK (i Sør-Afrika)

Brødtekst:

Kevin Costner danser med ulver. FHMs reporter danser med haier.

Jeg vet ikke hvem som er galest av oss...!?

Her jeg ligger og småfryser i vannskorpa og venter på at haien skal angripe slår det meg hvor absurd situasjonen er: Jeg har reist til motsatt side av jordkloden for - helt frivillig - å la meg kaste ut som levende åte til livsfarlige hvithaier.

Jeg ligger her som en bleik forsvarsløs hovedrett og venter på at haikjeftene skal åpne seg og skyte fart i min retning. Attpåtil har jeg betalt for dette. Jeg kan ikke være helt god...

Tankene raser gjennom hodet mens jeg ser på de andre som ligger i buret ved siden av meg. Det er fire stykker av oss. Vi ligger inneburet på haiens venteværelse på det som er kjent som verdens råeste og fremste hai-område, Gansbaai, hvithaiens hjemsted, et par timer utenfor Cape Town i Sør-Afrika. Der en kvinne nylig ble drept av akkurat en slik skapning.

Jeg biter tennene sammen og dukker...

- Sharks!! - Down Down Down!!"

Viktig-per'en i båten, som lever av å dra sånne som oss ut på havet og senke oss ned blant de livsfarlige hvithaiene akkurat her, gauler og roper det han er kar om. Han vil ha oss under. Jeg er i samme båt - unnskyld - i samme *bur* som tre andre mer eller mindre vettskremte haidykkere. Det er kaldt å ligge i havet her ute. Vi venter. Og venter. Og Venter.

Og så:

En finne kommer i stor fart. 20 meter unna oss. 15 meter. 10 meter...

Down Down Down!!

Tjukkassen i båten har igjen fått blod på tann. Han vil at vi skal møte haien ansikt til ansikt under havflata. Lett for ham å si som står tørr og trygg der oppe i båten. **Men jeg biter tennene sammen.**

Dykker. Og ser rett inn i gapet på en fem meter lang hvithai. Den angriper mot buret, men vi passer på å ha tær og fingre innenfor stålitteret (jeg skal jo skrive denne reportasjen tross alt, og det er flaut å måtte diktere historien til andre fordi haien har fått norsk "finger-food" som kokkene kaller det. Å komme til overflaten uten fingre på begge hendene er litt i overkant spennende...

Den dødelige hvithaien - som altså glefset i seg og drepte en kvinnelige svømmer her ute for noen dager siden - kommer som en pil mot meg, og glefser til bare 30 cm fra ansiktet mitt. Hadde det ikke vært for buret hadde jeg ikke kunnet skrevet dette.

"Det finnes en skapning som har overlevd millioner av år med utvikling uten å forandres. Som ikke har følelser, som ikke styres av logikk. Den lever for å drepe. En hjerneløs drapsmaskin, som vil angripe og tilintetgjøre alt den kommer over. Det er som om Gud skapte djevelen og ga han en haikjeft."

Fra innledningen til filmen Haisommer.

Dagen før dagen:

Det er åtte haidykkerselskap i Gansbaai, som er et lite sted der omtrent alle innbyggere tjener til det daglige brød via den livsfarlige hvithaien som svømmer rundt rett utenfor havna. FHM tester to ulike selskaper:

Det første er vi ganske uheldige med, for å si det mildt: I hui og hast uten noen som helst slags informasjon blir vi pushet om bord i en liten båt med tre merkelige skruer om bord. De sier ikke et ord, men førsteinntrykket mitt er at jeg ikke ville kjøpt bruktbil av noen av dem. For å si det sånn...

Det første - og eneste - de sier på tur ut på storhavet er:

- Dette er en virkelig dårlig dag for haidykking: Null sikt, og dessuten er vi tre timer for sent ute. Haien har tatt kveld. Sier Helan. Og da føler han at han har sagt nok. Resten av turen titter jeg meg over skulderen etter det skjulte kameraet. Dette må være en spøk:

Vi er fem mann om bord. Haibåtskipper Johannsmaier, opprinnelig tysk, samt to stk gode hjelpere, min lokale guide og undertegnede. **Skipperen kjører båt som om han har stjålet både båt og bensin, kjederøyker rullings og ser ut som han har hatt en virkelig dårlig dag hver eneste dag det siste halvåret.**

De to andre er som lokale utgaver av Helan og Halvan.

Helan heter egentlig Anthony, er fra haibygda, opptrer som en verdensmester, og er rett og slett storkjefitet og uhøflig. Halvan heter Jonathan og er fransk haistudent. Han sier han har vært her bare noen dager og at han aldri har dykket blant hai før.

Virkelig beroligende.

I tillegg har han et svømmende blikk bak tauverket av rastahår, og det ser ut som han går på noe sterkt, som du ikke er i nærheten av å få kjøpt uten blå resept.

Jeg dykker ikke med disse gutta her! Ikke faen, sier min lokale guide, som har vært dykker i mange år. Vi ser på hverandre, og på buret. **Tre av fire festepunkter, som skal hindre hvithaien i å komme inn i buret vårt har løsnet. Buret henger praktisk talt ikke sammen.** Når så tjukken begynner å binde sammen stålburet med tynne røde tau, har også jeg fått nok. Jeg vet ikke så mye om hvithai, men har skjønt såpass at det skal ikke rare glefset til før en hissig hvithai har bitt seg gjennom fire millimeter tau.

Jeg dykker heller ikke. Dette er ikke seriøst, sier jeg til guiden min. Vi legger en slagplan, for å slippe å dykke mens gutta surrer sammen sikkerhetsburet med tau.

Det er klart! Hvem skal dykke først, sier Helan.

Eh...vi tenkte at...ettersom det er lite hai i dag og dårlig sikt så...tenkte vi at dere skulle dykke og vi skal ta bilder! Ja sånn gjør vi det!

...Ok! Men dere skulle dykke skulle dere ikke?

Eh...nei. Det er nok en misforståelse. Dykk dere. Så tar vi bilder. Og notater....

Helan og Halvan ser oppgitt på hverandre. Helan vrenger av seg kjeledressen, himler litt med øynene og stapper 40 kilo bleik dissende

overvekt ned i våtdrakten. Og trekker igjen. Virvaret av tau, rust og stål deises over bord, og førstereisguttene og storkjeften hopper i buret.

- Jeg skremte haiene vekk, jeg...

Skipperen prøver å lokke til seg hai med hai-lever og noe kjøtt som lukter død og fordervelse, mens han bråkjeft opplyser:

- Jeg falt over bord en gang...mens vi var her ute blant hvithaiene.

- Oj. Du var vel redd da?

- Nei. For jeg skremte dem vekk..

- Jøss..!

De andre to hører at det går over stakk og stein og prøver å redde situasjonen med en fleip:

Hvithaien luktet vel beina dine og mistet helt matlysten, he he.

Buret har en glippe på over 30 cm hele veien rundt. Jeg spør om det ikke er farlig med så stor glippe, men får til svar:

Slapp av! Det er bare de små haiene som slipper gjennom der...

Sier Kaptein Johannsmaier, og forteller samtidig at det er bare tre måneder siden en kar ble drept av hai her ute.

Det er livsfarlige skapninger vet du...Se her: De har bitt store flenger i påhengsmotoren vår. Haien kan svømme i 85 km/t. Et TV-team var her nettopp og da kom haien gjennom buret. Skal si gutta kom seg opp i en fart! Ha Hææh Hahh! Men alle overlevde da!

"En hjerneløs drapsmaskin, skapt for å drepe alt den kommer over. Gud skapte djevelen og ga den en haikjeft..."

Jeg gjør meg klar med kamera til den første haien kommer til dekket bord: Dette kan umulig gå bra. Jeg ser for meg at tauverket bites av på brøkdelen av et sekund, mens rastaflettene og halve franskmannen nytes som en slags sushi-forrett. Og at den lokale tjukkassen deles i to før et par sjefshaien har et herremåltid bestående av gjennomvåt rullings, sjeggstubber, fedme og fotsvette.

Men så lenge man har flaks så trenger man som kjent ikke vett.

Og i dag er det lite hai her, og de få som snuser på raringene som plasker i vannflata ser ikke ut til å ville angripe.

En halvtime senere kommer gutta om bord. Vi dunker mot land, og takker for alt.

Å det var så lite!

Det har du for så vidt rett i...

Virkelig Haisommer

Vi kommer oss til hai-hotellet, og bestiller vekking klokka 05.00 neste dag. Jeg kan ikke komme hjem til Norge uten å ha dykket med haier! Oppdraget er ennå ikke fullført! Jeg må ut igjen!

Og neste dag er vi heldigere: De to selskapene er faktisk som natt og dag, det siste vi benytter oss av gir en helt annen trygghet og en mye bedre opplevelse. Vi må riktignok skrive under på en kontrakt, som også skal undertegnes av et vitne, om at vi blir "spist på eget ansvar". **Vi må undertegne på at vi "forstår at hvithaier er farlige, ville dyr" og at "selskapet ikke har noe som helst ansvar dersom du blir drept"...**

"- signer here, sir!

Og så er det bare å hive seg uti det.

Vi er over ti mann om bord, deriblant Carsten Hermes, tysker som har gjort nordmann av seg, snakker *flytende* norsk (i hvert fall her på bøljan blå) og jobber som lege på rikshospitalet. Han har kommet hit ens ærend for å dykke med hai.

Vi deles inn i tre grupper: Fire mann skal ned i buret samtidig. På med våtdrakt, blybelte og dykkemaske. Båten duver. Noen har allerede blitt sjøsyke og sitter kritthvite i ansiktet og holder hodet i hendene. Jeg er uggen selv, men berger mageinnholdet der det skal være. Prøver å stå midt i båten, for å slippe de store bevegelsene.

Så er det min tur. Hvithaien svømmer tett rundt båten. **Det går et gufs gjennom forsamlingen for hver gang en svær haifinne suser opp ved siden av oss, bare 1-2 meter fra buret der fire forsvarsløse stakkarer ligger og dupper i vannflata.**

Haisjefen om bord vil ha alle fire til å dykke samtidig for å se haien i hvitøyet under vann. Han hiver rått kjøtt utenfor buret for å lokke til seg drapsmaskinene. Det ser nifst ut! Det gjør det!

Jeg tenker på de som ble drept av slike brutale villdyr akkurat her for noen uker siden. Og går nedi buret.

Jeg blir liggende helt til venstre. Det er to lokale dykkere mellom meg og doktor Carsten, som er den mest entusiastiske av alle om bord, og som nå ligger helt til høyre i buret. Jeg og doktoren tar bilder av hverandre under vann med et engangs-undervannskamera jeg har kjøpt før jeg dro ut. Mens vi venter på haien. Det blir ikke rare bildene. Det er dårlig sikt i dag.

Det er en komisk situasjon. Her ligger fire mennesker og dupper i sjøen i verdens verste hai-strøk, helt frivillig altså, og vi har attpåtil betalt nesten tusen kroner hver for å ligge her som åte...

Du vet at løpet er kjørt når haien har bitt seg fast. Ofte vil haien finne ut at du likevel ikke er en sel og deretter svømme videre, men da har du likevel trolig mistet et bein eller storparten av overkroppen, og blør som en gris, noe som tiltrekker seg resten av haiflokken.

Jeg prøver å skyve disse fakta tilside og gjøre det jeg får beskjed om her nede. Vi småfryser litt. Sjøen er ikke sommervarm ennå. Det er en tålmodighetsprøve.

Så:

Big Shark coming! Down Down Down!!

- Haien er 40 cm fra ansiktet mitt...

Jeg trekker pusten, og går til bunns i buret med engangskameraet klart og vidåpne øyne. Haien ser på oss og smyger seg forbi, bare 40 cm fra ansiktet mitt. Jeg går tom for luft og må opp.

På overflaten får jeg kjeft for at jeg kom opp for tidlig, og beskjed om å dykke igjen: På'n igjen. Ny hai kommer. Denne er enda større!

Fem meter lang og en kjeft som ville skremt fanden på flatmark. I minuttene som går kommer hai på hai, glefser mot buret, men ingen stanger og vil inn.

Vaktskifte!

Fire mann opp, fire nye ned, mens hvithaien sirkler rundt oss. Det er spennende og fascinerende, men ikke det store adrenalin-kicket som jeg forventet. **Jeg er liksom ikke livredd, bare kald, spent og glad for å ha kommet meg opp i båten igjen med alle ti fingre og tær i behold.**

Et par tyskere (*hvorfor i all verden er det tyskere på plass på absolutt alle steder du besøker på jordkloden??*) har virkelig fått den store sjøsyken og sitter urørlig med hodet mellom knærne. Det vugger godt. Maten og drikken i kjølebaggen får stå i fred.

De som vil får en ny runde i buret.

Jeg har fått nok.

Knapt 25 minutter i buret, der jeg hilste på 20 haier, uten at haien vant kampen, er nok til å tilfredsstillere min nysgjerrighet på fenomenet hvithaidykking.

Jeg krysser av for opplevelsen "hvithaidykker for en dag", og er ørlitte grannkry av at jeg turde å gå i sjøen blant hvithai, et av verdens farligste dyr, som jeg nettopp har jeg sett i øynene på bare 30-40 cm hold.

Og enda mer kry av at jeg kom opp igjen.... I live.

På tross av at jeg stilte med forsprang i form av bur, må man likevel kunne notere: Afrikansk hvithai VS Livredd norsk hvit FHMmann: 0-20. Jeg feierer seieren med en stor porsjon haifinnesuppe, og utbringer en skål for ham som oppfant stålburet.

Takket være det, sitter jeg her ennå.

FHM

MENNESKET FARLIGERE FOR HAIEN ENN OMVENDT:

KALDE HAIFAKTA : Her i Gansbaai, kjent som verdens fremste haidykkersted, og "hvithaiens hjemsted", er hai big business, og det finnes hele åtte ulike haidykkerfirma.. Haien er uforutsigbar: Det er registrert 254 uprovoserte haiangrep (69 med dødelig utfall). Hele 60 av dem skjedde i 2002. Surfere er mest

utsatt (56%), deretter kommer svømmere (34%) og dykkere (7%). Haien har 3000 tenner som fungerer som kniv og gaffel. Den ene kjeven holdes i ro, mens den andre river og sliter sidelengs. Trykket i bittet kan tilsvare flere tonn.

SLIK BLIR DU HVITHAI-DYKKER: FHM testet flere selskaper og var mest fornøyd med et av de større selskapene, Great White Shark Cage Diving / Shark Diving Unlimited (www.sharkdivingunlimited.co.za) som ga god informasjon, hadde sikre rutiner og virket erfarne og seriøse. Det er nemlig stor forskjell på haidykkeropplevelsen avhengig av hvilket selskap du bruker. Vær obs på det og undersøk gjerne godt på forhånd. Mer info og fakta om haidykking i Sør-Afrika finner du på: www.enjoyafrica.no og www.itt.co.za.

MENNESKET FARLIGST: Mer enn 100 millioner hai drepes årlig av kommersielle årsaker (bl.a. for bruk i haifinnesuppe og grunnet sportsfiske), mens mindre enn 100 mennesker blir drept av hai pr år. (Store mørketall) Bare Hong Kong alene importerer over 3 millioner kg haifinner årlig. Resten av haien dumpes ofte i sjøen.

NYLIG DREPT HER: En 77-årig kvinne på svømmetur ble nylig drept i dette området. Hvithaien angrep tre ganger før den bet seg fast og dro henne til bunns. Kvinnen hadde badet i det samme området i 17 år og var bare 15 meter fra land. Dette er den tredje ulykken i år, der en tenåring ble benløs etter haiangrep, og en surfer måtte bøte med livet i kamp med haien, opplyser sørafrikanske myndighet

FHMs utskremte testet

VERDENS HØYESTE BUNGY-HOPP

i Sør-Afrika:

tittel:

DANSER MED FUGLER

Ingress:

Tærne mine er to cm på utsiden av brua. Det er 216 meter ned. Den sikre død. Knærne skjelver. Jeg kobler ut hjernen. Og hopper i det. Jeg er en syk, syk mann. Det er nok slik det føles å ta selvmord...

I SØR-AFRIKA (TEKST OG FOTO): ARVE STALLVIK

Brødtekst:

I går tok jeg selvmord. Jeg hoppet nemlig ned fra den høyeste broa i Afrika. Grunnen til at jeg nå likevel kan skrive dette, er at det var festet et tau rundt beina mine...

La oss skru tida tilbake. Til en vakker dag inne i skogen et sted i Sør-Afrika. Jeg blir vekket klokka 0700 med beskjed om at jeg må stå opp fordi jeg skal hoppe fra ut fra toppen landets råeste, skumleste og høyeste bro. Jeg tenker et øyeblikk: Hva slags jobb er det egentlig jeg har? Hvor sykt er dette? Kunne jeg ikke heller hatt en normalt jobb. Ni til fire. Gått hjem fra en trygg jobb i et trygt land på trygge fortau til trygge og normale fritidsaktiviteter.

Men jeg er altså utsendt for å hoppe fra Afrikas høyeste bro. En vanlig dag på jobben, liksom...

Fy faen som jeg gruer meg!

Vettskremt og bleik

La oss skru tida seks timer og 15 minutter fram:

Nå er det ingen vei tilbake. I går fleipet vi om at vi skulle bli de første som hoppet med sigar. Men nå er vi bleike om nebbet. Og skjønner jo, når vi tenker oss om, at det selvsagt er strengt forbudt å begynne å knote med en brennende sigar med skjelvende fingre oppi dette tynne tauverket som er det eneste som skal hindre oss fra å hoppe i døden. Så når sannhetens øyeblikk nærmer seg er det dette som er fakta: Aldri har jeg hatt så lav sigarføring i hele mitt liv.

Jeg innrømmer det.

Klokka er 13.15. Det er en fin dag i Sør-Afrika. Sola varmer fra en skyfri himmel. Det er 26 pluss og vindstille. Alt tyder på at det skal gå an å kose seg glugg i hjel i dag. Men jeg gruer meg altså.

Jeg kjenner det prikke i fingrene bare ved tanken når vi svinger av veien. Kevin er med som guide. Han skal også hoppe. Sier han. Men nå er vi stille begge to. Kevin spiller høy musikk. Kjederøyker. Biter negler. **Han, som ellers snakker som et maskingevær, har sluttet å snakke. Ikke noe godt tegn! Dette er alvor. Men ingen av oss tør å trekke oss nå.** Vi må få det overstått. Jo før jo heller. Kevin ringer bestevennen sin i London. Ikke noe godt tegn det heller! Er dette slutten? Er det ikke derfor folk hopper fra bruer?

Vel inne på området blir vi møtt av frøken Kay Rand (23). Hun ser nok på oss at vi hadde fått hjerteinfarkt om noen hadde sagt "bø" og tar i bruk alle sine psykologiske egenskaper:

Dette er helt trygt. Ikke vær redd. Det farligste med bungy-hopping er å kjøre hit, sier Kay bråkjekt. Hun har hoppet 51 (!) ganger. Jeg prøver å presse fram en hjertelig latter. Det går bare sånn måtelig.

Hmmm. Har det aldri skjedd noen ulykker?

Nei. Hvis det skjer en eneste ulykke så stenger vi hele sulamitten. Vi åpnet her i 1997, og har det beste utstyret.

Hmmm. Aldri noen ulykker altså?! Ikke en eneste en? Helt sant?

Helt sant! Men folk med dårlig rygg og hjerte får ikke lov å hoppe da. Vår egen markedssjef, Judy Phillips (29), får ikke lov å hoppe selv. Har for dårlig rygg.

Så skjer det fort: Vi blir veid og merket med sprittusj, omtrent som kveg som skal til slakting. "89 kg. Nummer 9" står det på meg.

See you later!

I hope so...

Praktisk talt nervevrak

Kay instruerer:

Stå slik. Og hopp slik. Hopp fram og opp, ca 30 grader oppover. Jo mer du sparker fra jo bedre sjev. **Og for all del: Kom deg ut så fort som mulig. Blir du stående på kanten, skremmer det vettet av deg. Da tør du til slutt ikke hoppe...**

Betryggende. Flere gode råd?

Forestill deg at du er en fugl. Prøv å nyte svevet. Ikke se ned. Se opp. På himmelen. Gå ut omtrent som du ville gjort hvis du var et fly og skulle ta av fra rullebanen, eller du skulle tatt et mageplask fra 10-meteren. Ikke tenk på at det ikke er ti meter, men 216 meter ned, he he...Og du *vi*/bli vettskrent. Vær forberedt på det! Det er en del av moroa. **Jeg har hoppet 51 ganger, dette blir mitt 52.hopp og jeg er like redd hver gang.**

Så er vi i gang: Gåturen bort er nesten i overkant skummel bare den: Det er slike sprinkel-gangbaner der du ser hele avgrunnen 216 meter under deg. Har du ekstrem høydeskrekk kommer du ikke lenger enn hit!

Et par minutter senere er vi på platået. Det spilles høy rock, for å dempe nervene våre. Gutta ser uforskammet kule og trygge ut.

Mr.Stallvik. Du hopper først, ikke sant?

Ehhh...jeg tenkte kanskje at Kevin skulle hoppe først...

Jeg må jo ta noen bilder og...

De går sikkert ikke på den, men spør Kevin om han vil hoppe først. Kevin sender meg et blikk som ikke er til å misforstå. Mindre ting enn dette har satt vennskap på prøve. Her sender jeg Kevin ut som prøvekanin, en slags støtfanger...

Men Kevin er tøff. Han sier ingen ting. Bare lar tre mann sele på seg: De surrer fast noe rød skumgummi rundt beina hans. Drar han mellom seg og ut på kanten. Jeg tenker på filmen "*Dead man walking*", uten at jeg vet helt hvorfor. Men det aner meg. Det er nok nervene...

Så hopper Kevin. Lydløst. Blir borte. Det er min tur. Herfra og ut skjer alt som i trance.

- Tryggeste mann i Afrika? Særlig!!

Jeg føler det litt som jeg skal slepes inn i en konsentrasjonsleir uten å vite utfallet av det hele.

Du er nå tryggeste mann i Afrika, sier mannen som surrer fast anklene mine.

Jeg skuler uforstående bort på ham og må innrømme at jeg har følt meg tryggere. Men holder kjeft. Nå er det ingen vei tilbake. Jeg må for Guds

skyld ikke begynne å tenke nå.

Da trekker jeg meg. Det er bare å klemme til. Få det overstått. Jeg gleder meg til det...

Ett minutt senere står jeg to cm fra stupet.

Jeg er ikke helt meg selv. Eller for å være mer presis:

Jeg er praktisk talt nervevrak.

Hadde noen spurt om navnet mitt akkurat nå er jeg ikke sikkert på om jeg hadde klart å huske det...Jeg står her på kanten av Sør-Afrikas aller høyeste bru, den fryktinngydende og tiltrekkende Bloukrans Bridge, som altså er 216 meter høy, og ligger på vakre Garden Route et sted mellom Port Elizabeth og Cape Town i Sør-Afrika. Face Adrenalin heter firmaet som lever godt av å skremme livskiten utav folk som meg. Det koster nemlig ca 600 norske kroner å "gjøre det av med seg" her. Nå er det jo ikke riktig så drastisk, ettersom vi - av en eller annen grunn - stoler på dette tynne reipet som er festet rundt ankene våre. Men likevel: Situasjonen er absurd:

Jeg har altså reist til den andre siden av jordkloden for å utføre et stunt som føles som å leke med livet. Jeg kan ikke være helt god!

Jeg har forsøkt å koble ut hjernen. Jeg dras fram, mellom Kay og en annen

innfødt. Mot stupet. Beina er surret fast så jeg klarer jo ikke å gå. **Det føles som alt fra navlen og ned er laget av kokt pasta. Og jeg har nok samme farge i ansiktet. Jeg slepes mot det store intet.** Viljeløst henger jeg over skuldrene til de to tøffingene med en arm på hver side. Hadde jeg ikke vært så redd hadde jeg ledd høyt av begrepet "tryggeste mann i Afrika". Men jeg har nok med å unngå tilstanden "Bevisstløs i gjerningsøyeblikket". Jeg konsentrerer meg for ikke å blacke ut. Puster dypt inn et par ganger. Jeg vil ha litt å gå på, for det aner meg at det som skal skje bokstavelig talt tar pusten fra meg.

Nedtellingen starter:

5...!

Det er 216 meter ned. Det er point-of-no-return. Sannhetens time. Mitt siste øyeblikk i live? Er dette slutten? Det er rart så mye man rekker å tenke i sekundene før man "hopper i døden". For det føles nesten slik. Jeg stoler jo på statistikken, som sier at "dette vil helst gå bra. Mange har gjort det før deg. Og overlevd." Og jeg har jo jævlig uflaks da, dersom det er akkurat jeg som skal endre den statistikken. I dag. Jeg ser for meg overskriftene. Ung nordmann gikk i bakken fra 216 meter høy bro i Sør-Afrika". Og leseren som tenker: "Den dumdristige tosken". Hvorfor måtte han hoppe?

- 4...!

Tør ikke - la være...

Jeg er vettskremt. Likevel gjør jeg altså dette frivillig. Hva er det som driver

meg? Godt spørsmål. Jeg har ikke noe godt svar. Men jeg har *et slags* svar når folk spør "hvordan i himmelens navn tør du?" Svaret er:

"Jeg gjør da ikke det. Jeg tør ikke! Men jeg tør heller ikke la være..."

Min voldsomme nysgjerrighet har altså - atter en gang - ført meg opp i situasjoner jeg på langt nær behersker. At jeg aldri kan lære...

- 3...!

Jeg står på kanten, og er sikkert helt bleik i ansiktet....Dette går til helvete. At jeg aldri kan lære. At jeg aldri kan klare å stogge min nysgjerrighet. Jeg er jo ikke høyspenningssøker jeg, bare litt i overkant nysgjerrig kanskje, men likevel så...

-2...!

De siste to tallene i nedtellingen hører jeg som i det fjerne. Dette skjer ikke! Jeg skal ikke hoppe ut fra brua her. Jeg er da ikke helt...

1...!

Faen heller!! Jeg hopper!

Bungy...!!!

"Ned-fra-brua-opplevelsen"

Så skjer det jeg faktisk ennå den dag i dag ikke fatter at jeg gjorde. Jeg bøyer knærne. Tar sats slik jeg lærte for 30 minutter siden på den trygge gode landjorda. Du verden som jeg akkurat nå setter pris på den trygge, gode, sikre landjorda. Og du verden som jeg akkurat nå hater denne høye brua.

Likevel: Som en slags unge i trass-alderen som på tross av alle naturlige instinkter og alle gode råd og all sunn fornuft, viser jeg på en måte fingeren til alt dette. Til de som har bestemt at mennesket skal ikke fly.

Jeg hopper!

Jeg hopper faen meg fra denne brua helt frivillig...Jeg er et sykt, sykt, sykt menneske!

Sekundene etterpå går fort. Likevel sakte. Det er en rar, utenomjordisk følelse. For å si det mildt. Jeg oppfatter det hele utenfra på en måte. **Det må være slik det føles å ha en "ut-av-kroppen-opplevelse. Bare at en"ned-fra-brua-opplevelse" må føles omtrent 216 ganger skumlere. Jeg registerere, utenfra på et vis, at jeg faktisk svever på vei ned mot avgrunnen. Det går jævlig fort!**

Hva tenker så en bungy-hopper på tur ned? Ja hva tenker du? Det er jo spørsmålet du - kjære leser - først og fremst lurer på, er det ikke? Men jeg må skuffe deg. Må melde pass. For jeg tenker ikke. Opplevelsen er så voldsom at jeg klarer det ikke. Jeg er bare storforneøyd, og litt forbauset, over at jeg ikke besvimer på tur ned.

Som i trance forlater jeg kanten. Og faller. Faller. Faller. Og faller. Det

tar ikke mer enn 7-8 sekunder i fritt fall, men jeg føler det som det varer en evighet. Og på tur ned vet jeg ikke hvor det ender. Jeg skulle likt å se ansiktet mitt på tur ned. Det hadde nok ikke vært noe vakkert syn. Men jeg forestiller meg at jeg har vidåpne øyne, vidåpne munn, og ser vettskremt ut.

Uttrykket "det er helt umulig å beskrive med ord" er jo en forslitt og oppbrukt klisje. Men jeg må skuffe deg igjen, kjære leser: For akkurat dette er jeg ikke i stand til å beskrive: Opplevelsen er så vanvittig, så voldsom, så sterk og så skremmende at jeg ikke har norske ord som kan beskrive det. Jeg kan selvsagt forsøke: **Det er en blanding av bunnløs frykt, selvpålagt umenneskelig galskap, overjordisk frihetsfølelse, utenkelig fartsfølelse og en slags pervers absurd naturopplevelse som oppleves altfor fort. Og oppned.**

En menneskelig jojo

Opplevelsen er faktisk så sterk at jeg merker at fingertuppene mine dirrer litt ennå, når jeg skriver om det, enten du tror det eller ei...

Men jeg faller altså mot avgrunnen. Og kommer på en måte til meg selv igjen først da strikken strammer. Man skulle tro at det ble et voldsomt rykk. Men det er det ikke. Det rykker ikke i det hele tatt. Det er overraskende.

Opplevelsen er så overveldende at jeg bare hører meg selv hviske "WOWW.... WOWW!!".

Det høres sikkert fryktlig dustete ut, men det er altså akkurat slik det er. Jeg

hører meg selv, et sted utenfra, hviske "WOWW.... WOWW!!!". Lydløst liksom, uten å koble innstemmebåndene. Omtrent som hun jenta i Fishermans Friend-reklamen.

Gang på gang hvisker jeg dette. Til meg selv. Uten at jeg vet hvorfor. Det føles naturlig. Tatt i betraktning den vanvittige opplevelsen jeg har utsatt meg selv for. Det høres sikkert sykt ut. Men så er det også en syk situasjon. Jeg henger i en tynn tråd...og kan ikke annet.

Det er en voldsom og fantastisk opplevelse å henge her, så langt under broa, og så langt fra Bloukrans River. Men behagelig er det ikke: Blodet presses ned i hodet, og jeg finner remmen som er festet fra beina til hoftene mine, og drar meg opp, slik at jeg ikke lenger henger opp ned, men blir sittende med beina oppover og overkroppen vannrett. Det er bedre.

3-4 ganger blir jeg trukket opp av strikken og faller ned igjen før jeg faller til ro.

Første jojo-bevegelse er mest brutal: For naturkreftene er jo engang laget sånn at en 89 kilos norsk skrott som slippes utfor en bru, og faktisk rekker å oppnå ganske solid fart i fritt fall i løpet av 7-8 sekunder, må bremses opp en gang.

Og strikken en nå engang laget slik at den trekker deg opp mot brua igjen. Jeg henger altså som en jojo, og i **det øyeblikket jeg går fra full fart nedover, til null fart, til full fart oppover igjen, som en overdimensjonert piss-redd bleik menneskelig jojo, presser blodet seg ned i hodet mitt. Det er ganske ubehagelig, men overskygges av gleden ved å oppdage at jeg faktisk er i live...**

Man krever ikke så mye i slike situasjoner, oppdager jeg. Bare det å oppdage at jeg faktisk er i live, får meg til å føle meg som verdens lykkeligste menneske. Her jeg henger.

Opp-ned.

Og venter på hjelp fra oven.

Og det tar litt tid, nemlig. Å bli hentet ovenfra. En mann firer seg ned, fester en vaier rundt deg og trekker deg opp. Samme vei som du falt. Jeg føler meg veldig liten, og føler at tauet er veldig tynt. Og at det er *vel*dig langt opp igjen. Over ett minutt henger jeg der før en vaier klipses på drakten min og jeg dras opp igjen.

Oppturen er altså nesten like skummel som nedturen. Men etter to drøye minutter veltes jeg over kanten igjen. Jeg overlevde! Det er det eneste jeg klarer å tenke.

Og akkurat nå har jeg ingen andre ønsker!

- Vart du skræmt noll??

Var dette det skumleste jeg noen gang har gjort? Ja!

Ville jeg gjort det igjen? Jeg vet faktisk ikke...Det var en fantastikk opplevelse som jeg er sjeleglad jeg gjennomførte, men for å være helt ærlig, altså: Det var såpass skremmende at jeg tror faktisk ikke jeg ville gjort det på nytt...

Gutta som frigjør meg fra seletøyet er bråkjekke på en slik måte som bare gutter med slike jobber er. De spør, slik de sikkert spør alle, som er dumdristige - og nysgjerrige nok til å kaste seg utfor bruer:

- Så! Fortelle oss: Var du redd?

Jeg vurderer et øyeblikk å prøve å opptre like bråkjekt som dem, på tross av min tørre gane og mine bein som ennå føles som de er laget av gele og helium. Men jeg klarer nok ikke å lure dem. Og sier det som det er:

Gutter! Jeg var ikke bare redd. Jeg var livredd. Vetteskremt. Det er det skumleste jeg noensinne har gjort.

Bra. Det viser at du er normalt skrudd sammen, *man!* Hadde du *ikke* vært livredd ville vi trodd du var totalt crazy, *man...*Du vet; det er ikke normalt for mennesker å hoppe utfor 216 meter høye bruer...

FHM

FAKTA OM VERDENS HØYESTE BUNGY-JUMP (strikkhopp):

HØYDE: 216 meter

FRITT FALL: ca 180 meter

GUINNESS REKORDBOK-BEVISET: Det står store plakater på bungy-stedet, signert av de høye herrer i Guinness Rekordbok, som bekrefter at dette er verdens aller høyeste strikk-hopp. Ingen over, ingen ved siden. Dette er konge-broen over alle broer på jordkloden når det gjelder strikkhopp. Punktum. Mer info om verdens høyeste bungy-hopp på www.faceadrenalin.com

ALDERSGRENSE: 14 år. Ingen øvre grense. Du må være minst 45 kilo tung og kan ikke ha verken høyt blodtrykk, kne- eller ryggskader.

DIPLOM: Alle som hopper får et "bungy-sertifikat". I høysesongen er det i gjennomsnitt ca 50 mennesker som daglig kaster seg utfor brua. Folk kommer fra hele verden for å oppleve verdens høyeste strikkhopp.

Arve Stallvik